

Glæde ved, medens *Borodins* her sjælden (eller aldrig?) offentlig spillede Kvartet i Adur er en stor Vinding for Brysselernes Repertoire. *Borodins* Musik er næsten altid som den fineste og mest velplejede Blomst af den ejendommelige moderne-russiske Musik.

Disse »Brysseler« aftner kaster en festlig Glans over de sidste Ugers Musikliv; men i det hele taget har dette været betegnet ved et virkelig højt Niveau. Naar man paa samme Aften kan høre i Koncert-palæets store Sal en *Ceciliaforenings-Koncert* med en Krans af det enestaaende Madrigalkors Ydelser og i den lille Sal to Kunstnere som *Tor Aulin* og *Wilh. Stenhammar* mesterligt gennemføre det idealistiske (om end æstetisk lidt tvivlsomme) Forehavende at spille lutter (paa tre Aftner samtlige) *Beethovens* Klaver-Violin Sonater, da kan ingen nok saa kræsen Musikven forlange mer, og København behøver ikke at skamme sig for sin Musikprofil selv i Konkurrence med musikalske Verdensbyer.

Om *Musikforeningen* derimod skulde have ofret saa meget — mere end den halve Aften — paa *Enrico Bossis Canticum canticorum (Højsangen)* for saaledes at være paa Højde med Tiden ved at opføre dette ny og ret omtalte Værk, er et Spørgsmaal. Resultatet svarede absolut ikke til Anstrængelsen, og Værket (hvilket man gjerne giver alle Høflighedsprædikater som betydeligt, interessant, kunstfærdigt) formaaede ikke at gribe Tilhørerne, maaske fordi det trods Komponistens store Evner og øjensynlige Optagethed dog mangler Gnisten, maaske fordi Synspunktet er vanskelig at faa fat paa overfor dette Værk, der svinger mellem streng kirkelig Askese og broget, krydret duftende, erotisk Orientalisme.

Det maa ikke glemmes i denne Oversigt, at ogsaa danske unge Solospillere er optraadt med Ære og Held. Hr. *Thornberg* ved sine Afskedskoncerter, Hr. *Bramsen* sammen med sin Hustru, *Marta Sandal*, Frøknerne *Agga Fritzsche* og *Sigrid Frederiksen* (ubegribeligt at disse to Damer valgte henholdsvis *Joh. Svendsens* Cello- og Violinkoncert, af hvilke den første er saa temmelig kedelig og den sidste ikke meget betydelig eller taknemmelig).

Og sluttelig skal *Joachim Andersen* have Tak, fordi han spillede — delvis meget nydeligt — *Gades* A-moll Symfoni. *Gades* Symfonier forsømmes skammelig. Selv var Mesteren saa beskedent, at han kun opførte enkelte af dem og ikke hyppigt. Efter hans Død burde Nr. 1, 2, 3, 4, 6 og 8 hyppig kunne høres. Her er god dansk Musik at værne om til Ære for Gade — og os selv.

WILLIAM BEHREND

HANEN GALEDE

AF

MAURICE LEVEL.

»DET VAR EN OVERRASKELSE!« sagde min gamle Veninde, da hun saa mig. »Hvor det var kønt af Dem at komme tilbage til os. Naar jeg tænker paa, at det er fire Aar, siden De rejste! Og De har slet ikke forandret Dem... hvor de andre bliver forbavsede!«

Da vi nærmede os den lille Have foran Huset, spurgte jeg:

»Og den gamle er stadig ved Helsen!«

»Den gamle?...«

Hendes Stemme lød tilsøret:

»Den gamle... det er sandt, De ved jo ikke... han har været blind i snart to Aar.«

Blind! Paa denne pragtfulde Augustmorgen, hvor det blændende Sollys faldt ind mellem det tætte Løv og knstede et gyldent Skær over de modne Kornmarker, gjorde Ordet blind et forunderligt pinligt Indtryk paa mig.

Vi var nu i Haven. Min Værtinde raabte op ad Trappen, der førte ind til Huset: »Sig til den lille, at han skal hjælpe dig ned. Der er en, der vil hilse paa dig, som du bliver glad ved.«

Inde fra Huset svarede en sorgmodig Stemme:

»Hvem er det?«

»Hr. Jean!«

Den gamle viste sig nu paa Trappen. Hans høje Skikkelse var bleven bøjet, hans tykke Haar var blevet graat, og hans barkedede Haand famlede usikkert om, medens han støttede sig paa Knøsen, der ledte ham. Jeg gik ham i Møde. Han var meget bevæget, og hans Læber skælvede.

»De spiser da Frokost her?«

»Ja Tak.«

»Har du noget godt til Pariseren?«

»Jeg faar se,« svarede hans Kone. »Blot De var kommen i Lørdags, idag maa De tage det, som det kan falde. Vi laver Dem en Flæske-æggekage først, og saa drejer vi Halsen om paa en af Hønsene, og dejlige Artiskokker har vi ogsaa. Holder De af dem?«

»Det tror jeg.«

Men den gamle, som tavs havde hørt til, sagde nu:

»Hvad er det for en af Hønsene, du vil dreje Halsen om paa?«

»Der kan kun være Tale om en. Hønerne ligger paa Æg. Vi tager den lille røde Hane...«

»Nej, nej!« sagde den gamle heftigt og gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden. »Det maa du ikke! Man maa ikke skille Parrene, den har sin Høne, du maa ikke røre den.«

Da vi begge tav, sagde han:

»Jeg skal sige Dem, hvorfor jeg ikke vil have, at den lille Hane skal slagtes, ikke engang til Dem.«

»Da De kendte mig, havde jeg trods mine tredsindstyve et kraftigt Legeme, godt Helbred, godt Syn, og jeg drømte ikke om, at det skulde ramme mig ikke mere at se den gode Guds Sol-skin. Ondet begyndte en Dag, da vi havde faaet Besøg af nogle Venner fra Byen. De var kommen umældte, og da Huset ikke var forsynet med Mad, bestemte vi os til at slagte en lille, hvid Høne, som var bleven købt for at pynte lidt paa Hønselholdet. Men da jeg gik bort med den — jeg fangede den selv — fløj dens Hane ind paa mig, som om den forstod, slog og baskede med Vingene, saa den naaede helt op til mine Hænder, og galede og satte Klørerne i mig. Det var mig noget underligt, men fem Minutter efter tænkte jeg ikke mere paa det. Da jeg om Aftenen kom hjem, var det, som om der dansede Myg for Øjnene af mig. Jeg troede, at det var Overanstrengelse. Men om Natten gjorde mit Hoved ondt, og om Morgenens var der som en Taage for Øjnene. Saadan gik det omtrent en Ugestid. Da jeg mente, at Solen var skadelig for mig, holdt jeg mig inde. Om Aftenen gik jeg ud i Hønselholdet og smaasnakkede med Hønsene. De kendte mig, kan De tro, og kom og aad af min Haand. Men den lille, hvide Høne flygtede for mig. Saa snart jeg kom, løb den baskende med Vingene og skjulte sig hos Rugehønsene, saa jeg maatte sige til min Kone:

»Se engang den lille Hane. Det er, som om nogen havde gjort den ondt.«

»Nu husker jeg det, men dengang lagde jeg ikke synderlig Mærke dertil. Mine Øjne gav mig nok at tænke paa, thi de blev ikke bedre. Saa gik jeg til Lægen inde i Byen. Han sagde straks, at det var alvorligt, meget alvorligt. Jeg blev bange... det vilde De ogsaa være bleven i mit Sted...«

»Tror De, jeg mister Synet?«

»Han sagde hverken Ja eller Nej, men paa-bød mig Hvile. Jeg skulde ligge paa Ryggen, maatte ikke røre mig, selv naar jeg skulde spise, i to, tre Maaneder.

»Blot jeg kommer mig?« sagde jeg.

»Maaske...«

»Da jeg var kommen hjem, græd jeg hede Taarer, thi jeg tænkte nok, at han ikke vilde sige mig Sandheden, at jeg blev blind. Jeg gav mig til at vandre om i Huset og saa og saa, som om jeg for stedse havde kunnet beholde Synet af alt det, jeg snart ikke længer skulde se: Møblerne, den gode Seng og Uret, som tikkede i sin Kasse, og den gamle Hund, som sov ved Siden af Spiddet, der blev drejet over Ilden, Træerne i den lille Have og Blomsterne i Rabatterne, Brønden, som bringer Kølighed om Somren, og Hønsesgaarden, hvor Dyrene hugger med Næbet i Stenene, og den lille, hvide Hane, som skjulte sig, da den saa mig, og som saa underlig bedrøvet ud med sine forpjuskede Fjer og sin blege Kam...«

»... Næste Dag begyndte Kuren. Jeg gik til Sengs, Skodderne blev lukkede, og der blev

tændt en lille Natlampe for dem, der skulde passe mig. Den blev stillet paa Kaminen bag mig, og det var alt, hvad man tillod mig at have af Lys. Aa, hvor laa jeg ikke og brød mit Hoved i de Dage med at udgrunde, hvordan jeg havde faaet Sygdommen.

»En Dag kom nogle af mine Naboer med en klog Mand fra Egnen til mig. Han gjorde mig først en uendelig Masse Spørgsmaal, saa begyndte han at gøre en Mængde Tegn og Fagter og spurgte saa pludselig:

»Har De aldrig gjort Dyrene Fortræd?«

Jeg tænkte i samme Nu paa den lille, hvide Hane. Den havde jeg jo ikke gjort Fortræd, men jeg havde taget dens Høne, og den havde tappert forsvaret den og var siden den Tid sygnet hen.

»Fra det Øjeblik blev det en fiks Idé hos mig. Hver Morgen spurgte jeg, hvordan det stod til hos Hønsene, og de svarede forbavset:

»Godt... hvorfor tænker du altid paa Hønsene?«

Jeg kunde ikke sige de andre, hvad der trykkede mig. Men vist er det, at den lille Hane ikke galede mere, og at mit Syn blev daarligere. Jeg kunde ikke skælné Lyset fra Natlampen saa godt nu som i den første Tid.

»En Nat vaagnede jeg efter et kort Blund. Jeg saa intet, ingen Lampe, intet Lys. Min Kone vaagnede ved den Støj, jeg gjorde, da jeg saa mig om efter Lampen, og sagde:

»Er der noget, du vil have?«

»Nej.«

»Prøv saa paa at sove igen.«

»Jeg er ikke søvnløs. Hvad er Klokken?«

»Jeg ved saamænd ikke.«

»Naar man er syg, er man umedgørlig, og jeg sagde lidt haardt:

»Du passer mig godt... har ikke engang sørget for, at Lampen er i Stand!...«

»Hvordan...«

»Den er jo gaaet ud!...«

Hun tav lidt og sagde saa: »Rigtig... du maa undskylde... skal jeg staa op?«

Jeg fortrød min Haardhed og sagde: »Nej, det behøves ikke, sov du kun...«

Jeg blev liggende vaagen og hørte Uret dikke. Hvor saadan en søvnløs Nat er lang! Og saa savnede jeg Lampen, som ikke var tændt.

Saa begyndte jeg at undre mig over, at min Kone, der var saa omhyggelig, kunde glemme den Lampe... og at hendes Stemme havde lydt saa underlig, da hun svarede mig. Hun var maaske ikke rigtig vaagen... Jo... hun havde jo talt med mig noget før...«

Skulde Lampen maaske være tændt, men at jeg ikke saa den?... Men hvis det var Tilfældet... saa var det forbi... Jeg var blind...«

Jeg kaldte: »Mor!«

Hun svarede straks med en Stemme, som om hun var lysvaagen:

»Hvad er der?«

»Er du vis paa, at Lampen er gaaet ud?«

»Ja... ja,« svarede hun tøvende.

»Det er ikke sandt, jeg er blind!«

»Min stakkels Mand... min stakkels Mand.«

»Staa op!« raabte jeg; »og tag Skodderne fra... for at jeg kan se!«

»Men det er for mørkt endnu!«

»Jo, jo! Staa op, luk op!«

Jeg hørte Vinduct knirke, og nu sagde min Kone:

»Du kan selv se, det er mørk Nat.«

O, hvor jeg trak Vejret lettet. Hun havde talt sandt!... Det var mørkt endnu, bælgmørkt!«

Da hørte jeg i Nattens Stilhed og i min Nat den lille Hane, som længe havde været stum, gale! Den galede triumferende med en Kraft, som maatte have faaet den til at knejse i Sky.

Den galede, og jeg forstod, at det Dagslys, jeg aldrig mere skulde se, skinnede ind ad Ruden, at Lampen lyste i Stuen, og at min Kone i den sidste Timestid fromt havde løjet for mig for at forhale Tiden, før det Øjeblik kom, da jeg havde forstaaet!...

Hanen galede endnu sejrstolt og fornøjet, maaske fordi den vidste, at jeg nu var blind. Og jeg hørte min stakkels, gamle Kone græde.

